

گام‌هایم را تند کردم، تندتر و تندتر تا به حریم دوستی پا گذارم که خدا حبیبش خواند.

هنگامه نماز صبح بود و با وجود جمعیت بی‌شماری که به سوی حرم نبوی سرازیر بودند سکوت زیبایی برقرار بود.

نجوای دعوت پروردگار در آسمان طنین انداز شد و صدای اذان از جای جای مسجدالنبی به گوش می‌رسید، اشهد ان محمد

رسول الله

و من زیر لب زمزمه می‌کردم اشهد ان علی ولی الله ، موذن اما...

علی جان برای اولین بار بود که از خود پرسیدم چه شده مهر شما در سینه‌ام امانت است، چه شده که من شیعه شما هستم ، چرا

من علی را مولا می‌دانم و سرپرست.

علی جان مگر خدا در قرآن نفرموده که از همگان عهد بر ولایت شما گرفته، پس چرا عده‌ای عهد شکستند ، منکر شده و

می‌شوند.

علی جان مگر قبل از خلقت، انوار نورانی شما اهل بیت بر عرش جای نداشت؟

علی جان مگر نبی برای ولایت شما در روز غدیر پیمان نگرفت؟

علی جان مگر نبی شما را ولی و جانشین نخواند؟

اصلاً همه چیز به کنار ، **علی جان** مگر قلب ما برای شما نمی‌تپد؟ اگر شما ولی قلب‌ها نیستید، پس چرا اشکانم هنگام نگاهستن از

شما جاریست؟

اگر شما حاکم عادل نبودید، پس چرا عدالت شما زبان‌زد آنهایی است که می‌خواهند انکارتان کنند؟

علی جان بر درب مسجدالنبی تنها برای شما نوشته شده **علی کرم الله وجهه** دشمنان‌تان هم آگاهند که فقط شما آینه تمام‌نمای

صفات الهی هستید و از گناه و خطا دور هستید.

علی جان بی‌تکلف می‌گویم ، قلب تیره از گناهم، در هر ثانیه از تپشش، شور عشق ولایت شما را فریاد می‌کند و من سربلند از

انتخاب شدنم برای مُحبِ دوست خدا یعنی شما هستم.

ابوتراب درقرآن

در آیه ۲۷۴ سوره بقره آمده است: «الذین ینفقون اموالهم باللیل و النهار سرا و علانیه فلهم اجرهم عند ربهم و لا خوف علیهم

و لا هم یحزنون» ترجمه: آنها که اموال خود را شب و روز پنهان و آشکار انفاق می‌کنند، مزدشان نزد پروردگارشان است، نه

ترسی بر آنهاست و نه غمگین می‌شوند.

شان نزول :

در احادیث بسیاری آمده است که این آیه درباره امیرالمؤمنان علی(ع) نازل شده است. گفته‌اند که آن حضرت چهار درهم داشت:

درهمی را در شب ، درهمی را در روز، درهمی را آشکارا و درهمی را در نهن انفاق کرد و این آیه نازل شد. البته می‌دانیم که شان

نزول ، مفهوم آیه را محدود نمی‌کند و دیگرانی هم که به این عمل کنند، مشمول حکم این آیه خواهند شد!

میلاد مظهر علم و عزت و عدالت و سخاوت و شجاعت اسد الله الغالب ، علی بن ابیطالب (ع) مبارک باد

توصیه‌های یک پدر

وَقَالَ عَلِيٌّ (ع) لِأَيِّهِ الْحَسَنُ (ع):

«بُنِيَ أَحْفَظُ عَنِّي أَرْبَعًا إِنَّ أَعْنَى الْعِنَى الْعَقْلُ وَ أَكْبَرَ الْفَقْرِ الْحُمُقُ وَ أَوْحَشَ الْوَحْشَةَ الْعُجْبُ وَ أَكْرَمَ الْحَسَبِ حُسْنُ الْخُلُقِ ...»

حضرت علی (ع) به فرزندش امام حسن (ع) فرمود: پسر من چهار چیز از من یاد گیر، همانا ارزشمندترین بی‌نیازی، عقل است، و بزرگ‌ترین فقر، بی‌خردی (نادانی) است، و ترسناک‌ترین تنهایی خودپسندی است و گرمی‌ترین ارزش خانوادگی، اخلاق نیکوست.^۲

روز پدر

سیزدهم رجب، افزون بر شادمانی میلاد شهریار خردورزی و عدالت، به ارجمندی مقام پدران و سپاس از مهر گسترده ایشان معطر شده است. انتخاب ولادت سرسلسله امامت و پدر دو پیشوای الهی، امام حسن (ع) و امام حسین (ع) به عنوان روز پدر، حریم و حرمت مقام بلند ایشان و شغفناکی این روز را یادآور می‌شود. در این مطالب، با نگاه به آموزه‌های زندگی آموز اسلام، از شکوه مقام پدر و احترام بی‌مرز او در معارف دینی سخن آورده‌ایم. گفتنی است در بررسی این موضوع در آیات و روایات، بیشتر با واژه والدین روبه‌رو هستیم و همراهی و هم‌راهی و هم‌قدری پدر و مادر در تکریم با هم آمده است.

واجب بودن اطاعت پدر

واجب بودن اطاعت و فرمان‌پذیری فرزندان از پدر، از حقوق ویژه‌ای است که اسلام برای تکریم و پاس داشت مقام پدران وضع کرده است. حضرت علی (ع) در این باره می‌فرماید: «حق پدر آن است که فرزند در هر چیز جز معصیت خداوند از او اطاعت کند»^۳ گفتنی است در فقه اسلامی به احکام ویژه‌ای برمی‌خوریم که با هدف عزیز و ارجمند شمردن پدر، اهمیت مقام او را گوشزد می‌کند. برای مثال، اگر پدر، فرزندش را از سفری نهی کند و فرزند اطاعت نکند و به سفر رود، باید نمازش را تمام بخواند و روزه‌اش را بگیرد؛ اگر چه سفر او از حد مسافت شرعی بیشتر باشد؛ چون این سفر، حرام است.^۴ یا اگر فرزند در نماز نافله باشد و پدر و مادر او را فراخوانند، باید نماز را بشکند و به آنان پاسخ دهد. همچنین لازم است فرزند، قسم و عهد بدون اذن پدر را ترک گوید.^۵

آیین راه رفتن با پدر

راه رفتن، از عمومی‌ترین رفتار مردم است و گونه‌های مختلف و حالت‌های متفاوتی دارد. راه رفتن‌های گوناگون، نمودی از حالت‌های روانی، صفات اخلاقی و منش‌های ماست. فرهنگ ادب گستر اسلام، آیین راه رفتن و شیوه‌های پسندیده و ناپسند آن را بیان کرده است. قرآن کریم در آیه ۳۷ سوره اسرا می‌فرماید: «روی زمین با تکبر راه مرو. تو نمی‌توانی زمین را بشکافی و طول قامتت نیز هرگز به کوه‌ها نمی‌رسد». همچنین در آیه ۶۳ سوره فرقان می‌فرماید: «بندگان خدای رحمان کسانی هستند که بی‌آرایه و فروتنانه راه می‌روند». در فرهنگ اسلام به آیین راه رفتن با پدر و مادر نیز اشاره شده است. در روایات می‌خوانیم: «جلوتر از پدرت راه مرو»^۶ یا در راه رفتن از پدر و مادر پیشی نگیر.^۷ همچنین در روایت دیگری آمده است: «فرزند نباید جلوتر از پدر راه برود»^۸.

پایان. التماس دعا

چون مینش فتاده زیادست او بکیر

قدر پدرشاس که درمی است کم نظیر

نزد پدر ذلیل و شرمنده و سر بر زیر

که عالمی به پنجه قدرت کنی اسیر

۲. نهج البلاغه، حکمت ۳۷

۳. نهج البلاغه، حکمت ۳۹۹

۴. عروة الوثقی، ج ۱، ص ۲۸۷.

۵. بحار الانوار، ج ۷۴، صص ۳۸-۳۶.

۶. النهایه، ج ۲، ص ۱۴۰.

۷. اصول کافی، ج ۳، ص ۲۳۰.

۸. همان، ص ۲۳۱.